

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

STRIGONIENSIS - BUDAPESTINENSIS

BEATIFICATIONIS et CANONIZATIONIS

SERVI DEI

MARCELLI A VIRGINE CARMELI

(in saeculo: BALTHASARIS MARTON)

SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS CARMELITARUM DISCALCEATORUM

(1887-1966)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Deus caritas est» (1 Gv 4, 16).

His verbis, in memoriali propriae ordinationis sacerdotalis inscriptis, voluit Servus Dei Marcellus a Virgine Carmeli (in saeculo: Balthasar Marton) fontem exprimere a quo totius vitae cursu vires accepit et ad quem proximos suos indesinenter ducere curavit.

Servus Dei natus est die 9 mensis Septembris anno 1887 in loco *Kiskomárom* (hodie *Zalakovár*) dioecesis *Kaposvár* in Hungaria, ibique die sequenti baptismum recepit. Gymnasialibus

studiis in civitatibus *Keszthely* et *Nagyszombat* peractis, facultatem Litterarum in Universitate Budapestinense annis 1905-1910 summa cum laude frequentavit. Professoris linguarum hungaricae, latinae et graecae, ab anno 1910 usque ad annum 1916, et deinde, post bellum, ab anno 1918 usque ad annum 1925, in civitatibus *Petrozsén* et *Zalaegerszeg* munere functus, magnam sibi laudem comparavit. Quo tempore Balthasar in oppido *Zalaegerszeg* degebat, in eodem loco futurus Cardinalis Josephus Mindszenty cappellani primum, deinde paroci, munere fungebatur; ac dum, primo bello mundiali saeviente, Servus Dei ad militiam profectus est. Post bellum, et post suam, ut ipse aiebat, conversionem relationes inter Servum Dei et futurum dominum Mindszenty valde cordiales factae sunt, non modo quasi inter collegas in docendo, sed quasi inter addictissimos amicos.

A tempore frequentationis Universitatis Budapestinensis usque ad reditum e bello sub fine anni 1918, Balthasar visus fuit fidem catholicam amisisse, sacramentorum enim frequentiam suspendit et per quindecim annorum spatium nec confessionem fecit nec sacram communionem recepit. Immo, oblito vero Deo personali, ipsi deus videbatur esse tantummodo Natura et quidquid pulchri vel admiratione dignum in ipsa reperiretur. Cum anno 1916 ad arma vocatus fuit, renuens proprio sat probabili iuri servitium militare non praestandi, sese sponte obtulit loco cuiusdam sui collegae patris duorum filiorum. Familiares et amicos valedicens, a puero quodam numisma accepit, Beatae Mariae Virginis scapulare, quod semper secum portavit et cuius protectioni suam prodigiosam liberationem a periculis belli et initium conversionis ad Deum semper attribuit.

Inde a regressu eius in patriam post bellum, quando iterum ad munus professoris in oppido *Zalaegerszeg* manus apposuit, Divina

Providentia, Maria Matre misericordiae intercedente, ad vitam christianam primum, deinde ad vitam interiorem et orationis, ad vitam denique maioris perfectionis in aliquo Ordine religioso ducendam, continuis internis incitamentis et variis exterioribus circumstantiis, Servum Dei quasi manu ducere et veluti impellere visa est. In Ordine Carmelitarum Discalceatorum tandem admissus, habitum religiosum in conventu Iaurinensi (hodie *Győr*) induit die 15 mensis Iulii anno 1925, nomine religionis accepto fr. Marcelli a Virgine Carmeli. Noviciatu peracto, primam professionem emisit anno 1926. Tribus annis postea vota sollemnia nuncupavit.

Provinciae Hungaricae Carmelitarum Discalceatorum Superiores, fratris Marcelli sive naturales sive supernaturales dotes mox cognoscentes, eum, peracto novitatus tempore, cum adhuc theologiae studio vacaret, saepius in rebus difficillimis fidenter consuluerunt; sacerdotio sacro auctum die 14 mensis Iunii 1930, consiliarium et novitiorum magistrum nominaverunt, quibus officii peritia et laude functus est. Anno vero 1943, officio Magistri Novitiorum relicto, P. Marcellus tamquam conventualis in conventum Budapestinensi missus est, ibique usque ad mortem remansit.

Permuli eum a confessionibus habuerunt, et, ipso verbum Dei praedicante, fideles ecclesiam ad ultimum usque loculum replere solebant. Immo, cum de viro ageretur praedicatione insigni, in missionibus ad populum habendis valde efficaci, in exercitiis spiritualibus moderandis peritissimo, P. Marcelli nomen in omnium ore erat. Et qui eum praesius cognoscebant, religiosi, sacerdotes, confratres, hoc unum de eo iudicium sibi formaverunt: ille sanctus est. Scripta autem P. Marcelli, ex superiorum mandato composita, testimonium perhibent de eius vita interiore, de eius intima cum Iesu et Maria unione, de eius ad altissimos vitae

mysticae gradus ascensu, de ipsa denique divinitatis fruitione, quae magis magisque totam eius personam quasi circumvolvitur, unde et ipse serenam laetitiam et maturam sine dissolutione hilaritatem hauriebat et circum se irradiabat; quem animi habitum neque acerrimis morbis vexatus unquam amisit.

Post suppressionem conventuum et dissolutionem vitae religiosae a regimine communistarum in Hungaria anno 1950 facta, P. Marcellus, in ipsa sua patria quasi in exilio vixit, nam publicae securitatis magistratus eum indesinenter persecuti sunt. Nihilominus, immo eo vel magis, difficillimis illis temporibus P. Marcellus cunctis ad se accurrentibus solatio erat, clam apud se (nam publice hoc facere iam vetitum erat) confitentium animos erexit, quocumque modo vexatos supernaturali fortitudine firmavit. Sacram Eucharistiam, meliori quo potuit modo, clam vero semper, iuxta circumstantias illorum tristium temporum, quotidie celebrare satagit. Multa totius vitae cursu exemplari patientia perpessus est. Acerrimos morbi laetalis dolores plena voluntati Dei submissione susceptis, die 29 mensis Maii anno 1966, in nosocomio publico Budapestinense *Baleseti Kórház*, piissime in Domino obdormivit. Sepulchrum eius usque ad hodiernam diem ab innumeris frequentatur fidelibus qui, in difficultatibus vitae, ad eum suas dirigere petitiones consuescunt.

Permanente et percrecente in dies fama sanctitatis Servi Dei, ab anno 1999 usque ad annum 2003 apud Curiam ecclesiasticam Strigoniensem-Budapestinensem Inquisitio dioecesana habita est, cuius auctoritas probata a Congregatione de Causis Sanctorum Decreto diei 28 mensis Octobris anno 2005. *Positione* parata, disputatum est secundum soliti moris rationem num animo vere heroico Servus Dei virtutes exercuisset. Congressus Peculiaris

Consultorum Theologorum prospero cum exitu habitus est die 3 mensis Martii anno 2012. Patres Cardinales et Episcopi in Sessione Ordinaria, cui ego, Card. Angelus Amato, die 5 mensis Novembris 2013 praefui, professi sunt Dei Servum in theologalibus, cardinalibus eisque adnexis virtutibus exsequendis fastigium heroicis attigisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, iisque adnexis, in gradu heroico, Servi Dei Marcelli a Virgine Carmeli (in saec.: Balthasar Marton), Sacerdotis Professi Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 9 mensis Decembris a.D. 2013.

ANGELUS Card. AMATO, S.D.B.
Praefectus

✠ MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. Mevaniensis
a Secretis